

Begne. Det er disse Bemærkninger, som jeg vilde henstille til den høitærede Minister og det ærede Thing. Jeg skal iøvrigt for det specielle Tilfælde's Bedkommende endnu gjøre opmærksom paa, at den Paagjældende, for hvem der saaledes er indgivet Ansøgning, er født i 1849 og altsaa i dette Dieblit over 18 Aar gammel, og, medens jeg nu vistnok ønsker det af mig udtalte Princip godkendt, skal jeg dog henstille til den ærede Minister, om der ikke kunde blive truffet Foranstaltning til, at den Ansøgning, der er indgivet af den omtalte Slægtning, kunde blive ombyttet med en ny Ansøgning fra den Bedkommende selv, der jo altsaa nu er myndig, hvorimod det, forsaavidt dette skulde møde Vanskeligheder, turde være rigtigst at udsætte Sagen til det Tidspunkt, da Bedkommende selv kan indgive en saadan Ansøgning.

Tobiesen: Naar jeg har begjært Ordet, da er det blot, fordi jeg vilde opfordre den ærede Indenrigsminister til at oplyse, hvilken Indflydelse det har havt, at der ved den sidste Indfødsretslov blev føiet den Betingelse til Indfødsrettens Meddelelse, at der inden eet Aar efter, at Loven var kundgjort, skulde være tilveiebragt Oplysning om, at Bedkommende var løst fra sit tidligere undersaatlige Forhold. Det forekommer mig at være af ikke liten Interesse at faae at vide, hvilken Indflydelse dette har havt i de mange Tilfælde, i hvilke vi ifjor meddeelte Afgang til Indfødsret, og der maa formentlig vel allerede nu være Materiale tilstede til at kunne give nogen Oplysning i saa Henseende, skjøndt det jo muligt — hvad jeg ikke i Dieblittet erindrer — neppe endnu er et heelt Aar siden, at den sidste Lov om Indfødsrets Meddelelse udkom.

Indenrigsministeren: Det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler rettede til mig, seer jeg mig istand til at besvare, forsaavidt han da ikke vil forlange at faae at vide indtil paa Een eller To nær, hvormange der hidtil have oplydt det ved den sidste Indfødsretslov fastsatte Vilkaar. Indtil for 8 eller 14 Dage siden var Antallet af disse Personer ikke naaet højere op end til omtrent $\frac{1}{3}$ af samt-

lige dem, hvem der ved Loven var givet Afgang til at faae Indfødsret; kun $\frac{1}{3}$ af dem har altsaa virkelig faaet Indfødsret, idet de have oplydt Lovens Betingelser. — Forsaavidt det maatte kunne ansees for en Hindring for at meddele Afgang til Indfødsrets Erhvervelse til den ene af de i Lovudkastet Optagne, med Hensyn til hvem der af et æret Medlem blev gjort opmærksom paa, at han som umyndig ikke selv havde understrevet Ansøgningen om Indfødsret, skal jeg for det Første stadfæste, at han nu er over 18 Aar gammel, og at det saaledes vistnok vil være overmaade let at faae den omtalte formelle Mangel afhjulpen, men jeg skal derhos bemærke, at det forekommer mig, at man, naar man seer hen til Slutningsbestemmelsen i Lovudkastet, ifølge hvilken der hører en særlig Act til for definitivt at opnaae Indfødsretten, nemlig at Bedkommende bliver løst fra sit tidligere undersaatlige Forhold, vel maa kunne berolige sig derved; thi det turde dog være ønskeligt, at den unge Mand nødvendigvis selv maa træde op i Anledning af denne sidste Act.

Forchhammer: Jeg skal dog hertil bemærke, at vi ikke ganske bestemt kunne vide, hvilke Betingelser den norske Regjering vil opstille for at løse den Bedkommende fra hans undersaatlige Forhold. Det synes mig derhos, at vi bør stille det klart for os selv, at det at søge om Indfødsret er en Handling af en saadan Betydning, at den Bedkommende selv maa give sin bestemte Erklæring derom, og at det ikke er Noget, som en eller anden Slægtning paa hans Vegne kan foretage. For mig staaer dette som et Principspørgsmaal, der bestemt maa besvares derhen, at det ikke bør overlades til Andre end de Bedkommende selv at indgive en saadan Ansøgning.

Rettelser.

Sp. 389, Lin 2—3 f. n.: Ordene „stigesom og i Udbetalingen af erhvervede Livrenter“ udgaae.
— 390, Lin. 7 f. o. tilføies efter „Vinteren“: „eller ogsaa alene om Sommeren“